

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1ObdoV/10/2020
Identifikačné číslo spisu: 7008201622
Dátum vydania rozhodnutia: 27.05.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7008201622.23

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej, JUDr. Ivany Nemčekovej, JUDr. Aleny Prieceleovej a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobcu Ing. Q. K., bytom K., zastúpeného advokátom JUDr. Milošom Gerom, so sídlom Ulica Štefánika 217, 014 01 Bytča, proti žalovanej Obec Holčikovce, so sídlom 094 05 Holčikovce 40, IČO: 00 332 429, zastúpenej advokátom JUDr. Marekom Tkáčom, so sídlom Námestie sv. Martina 39, 082 71 Lipany, o zaplatenie 6 190,99 € (186 510,-- Sk) s prísl., o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Obo/6/2020-1404 z 30. júna 2020, takto

rozhodol:

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Obo/6/2020-1404 z 30. júna 2020 vo výroku potvrdzujúc om výrok II. uznesenia Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cb/1/2008-1219 z 15. augusta 2018 o zastavení konania a uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cb/1/2008-1219 z 15. augusta 2018 vo výroku II. sa z r u š u j ú a vec sa v tejto časti v r a c i a na ďalšie konanie Krajskému súdu v Košiciach.

Odôvodnenie

1 Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „súd prvej inštancie“) výrokom I. uznesenia č. k. 4Cb/1/2008-1219 z 15. augusta 2018 zamietol návrh žalobcu na vstup ďalších žalobcov do konania, a to spoločnosti CF F.L.O.P. s. r. o., Nejedlého 383/11, Brno - Lesná, Česká republika, IČO: 64 608 565, Ing. C. K., nar. XX. XX. XXXX, K., O. nar. XX. XX. XXXX, R., Bc. U. nar. XX. XX. XXXX, N., K. nar. XX. XX. XXXX, B. a S., nar. XX. XX. XXXX, K.. Výrokom II. uznesenia zastavil konanie o zaplatenie úrokov z omeškania v sume 6 190,99 € (186 510,-- Sk) a konanie o zaplatenie zmluvného úroku z omeškania vo výške 0,5% za každý deň omeškania z čiastky 140,27 € (4 226,-- Sk) od 01. 12. 1992 do zaplatenia, z čiastky 37,07 € (1 117,- Sk) od 01. 12. 1992 do zaplatenia, z čiastky 4 921,03 € (148 251,-- Sk) od 01. 12. 1992 do zaplatenia, z čiastky 31,23 € (941,-- Sk) od 01. 12. 1992 do zaplatenia, z čiastky 44,01 € (1 326,-- Sk) od 01. 12. 1992 do zaplatenia, z čiastky 180,60 € (5 441,-- Sk) od 01. 12. 1992 do zaplatenia, z čiastky 16,92 € (510,-- Sk) od 01. 12. 1992 do zaplatenia, z čiastky 21 535,91 € (648 791,-- Sk) od 10. 12. 1992 do zaplatenia, z čiastky 110,07 € (3 316,-- Sk) od 14. 12. 1992 do zaplatenia, z čiastky 27,08 € (816,- Sk) od 21.12.1992 do zaplatenia a z čiastky 1 672,97 € (50 400,--

Sk) od 14. 05. 1993 do zaplataenia.

2 V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že predmetom konania sú peňažné nároky, uplatnené žalobcom dvoma žalobami, pôvodne vedenými v konaní pod sp. zn. 18Rob/1357/96 (po preradení do registra „Cb“ pod sp. zn. 4Cb/1/2008) a pod sp. zn. 17Rob/1361/96 (po preradení do registra „Cb“ pod sp. zn. 3Cb/4/2008). Vzhľadom na totožnosť strán a predmet sporov súd prvej inštancie uznesením z 12. novembra 2014 spojil na spoločné konanie vecí vedené pod sp. zn. 4Cb/1/2008 a sp. zn. 3Cb/4/2008 s tým, že ďalej sa budú viesť na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 4Cb/1/2008.

3 Platobným rozkazom č. k. 18Rob/1357/96-22 z 1. júla 1997 súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 86 513,-- Sk so zmluvným úrokom z omeškania 0,5% za každý deň omeškania z čiastky 4 226,- Sk od 01. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 1 117,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 148 251,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 941,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 1 326,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 5 441,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 510,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 648 791,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 3 316,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 816,-- Sk od 08. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 50 400,-- Sk od 30. 04. 1993 do zaplataenia, z čiastky 444 770,-- Sk od 11. 11. 1995 do zaplataenia a z čiastky 86 513,-- Sk od 31. 03. 1996 do zaplataenia.

4 Platobným rozkazom č. k. 17Rob/1361/96-24 z 27. júna 1997 súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 99 997,-- Sk so zmluvnou pokutou 1% za každý deň omeškania z čiastky 4 226,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 1 117,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 148 251,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 941,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 1 326,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 5 441,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 510,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 648 791,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 3 316,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 816,-- Sk od 08. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 50 400,-- Sk od 30. 04. 1993 do zaplataenia, z čiastky 444 770,-- Sk od 11. 11. 1995 do zaplataenia, z čiastky 86 513,-- Sk od 31. 03. 1996 do zaplataenia a z čiastky 99 997,-- Sk od 31. 10. 1996 do zaplataenia.

5 Výdaniu vyššie uvedených platobných rozkazov predchádzal platobný rozkaz č. k. 9Cb/1832/96-34 z 21. októbra 1997, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4 226,-- Sk s 0,5% úrokmi od 26. 08. 1992 do zaplataenia, sumu 1 117,- Sk s 0,5% úrokmi od 31. 08. 1992 do zaplataenia, sumu 148 251,-- Sk s 0,5% úrokmi od 29. 09. 1992 do zaplataenia, sumu 941,-- Sk s 0,5% úrokmi od 26. 10. 1992 do zaplataenia, sumu 1 326,-- Sk s 0,5% úrokmi od 03. 11. 1992 do zaplataenia, sumu 5 441,-- Sk s 0,5% úrokmi od 17. 11. 1992 do zaplataenia, sumu 510,-- Sk s 0,5% úrokmi od 27. 11. 1992 do zaplataenia, sumu 648 791,-- Sk s 0,5% úrokmi od 10. 12. 1992 do zaplataenia, sumu 3 316,-- Sk s 0,5% úrokmi od 14. 12. 1992 do zaplataenia, sumu 816,-- Sk s 0,5% úrokmi od 21. 12. 1992 do zaplataenia, sumu 50 400,-- Sk s 0,5% úrokmi od 14. 05. 1993 do zaplataenia. Citovaný platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 20. novembra 1997.

6 Vzhľadom na námietky žalobcu, uplatnené v predmetnom spore, súd prvej inštancie posudzoval účinnosť doručenia platobných rozkazov sp. zn. 17Rob/1361/96 z 27. júna 1997 a sp. zn. 18Rob/1357/96 z 1. júla 1997. Keďže platobné rozkazy boli doručované ešte pred 01. 07. 2016, súd posudzoval účinnosť doručenia platobných rozkazov podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), a to § 47 ods. 1, § 48 ods. 1 a § 173 ods. 1 OSP. Zistil, že obidva platobné rozkazy neprevzal starosta obce S., ale zamestnankyňa obce (podľa pracovnej zmluvy upratovačka) K., čo žalobca ani nepoprel, avšak tvrdil, že takýto konkludentný spôsob preberania zásielok zamestnancami Obecného úradu Holčikovce (vrátane zásielok určených do vlastných rúk) v rokoch 1991 až 2004 bol bežný, z čoho vyvodil, že uvedené platobné rozkazy boli prevzaté oprávnenou osobou. V tejto súvislosti žalobca odkazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) sp. zn. 3Cdo/196/2012 zo 7. augusta 2012, ktorého závery si však - podľa názoru súdu prvej inštancie - nesprávne vyložil. Ustanovenie § 48 ods. 1 OSP predpokladá, že adresát zásielky určí pracovníkov oprávnených za neho prijímať písomnosti, čo sa navonok prejaví napríklad vystavením

osobitného poverenia alebo zriadením podateľne adresáta a zaradením pracovníkov do nej, kedy prevzatím písomnosti takto určenými pracovníkmi dôjde k účinnému doručeniu písomnosti. V opačnom prípade nejde o doručenie vyvolávajúce účinky riadneho doručenia. Ak však doručovaná písomnosť nebola odovzdaná pracovníkovi podateľne či inej osobe, oprávnenej prijímať za adresáta zásielky, ale bola odovzdaná takému pracovníkovi orgánu alebo právnickej osobe, ktorý nebol poverený, aby za orgán alebo právnickú osobu prijímal písomnosti, nejde o doručenie vyvolávajúce účinky riadneho doručenia. Platobné rozkazy, vyžadujúce doručenie do vlastných rúk, v rozhodnom čase mohol prevziať len starosta obce ako štatutárny orgán obce, pretože z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žiadna z pracovníčok obce nebola písomne splnomocnená starostom obce na preberanie zásielok adresovaných obci a určených do vlastných rúk. Nemožno súhlasiť s názorom žalobcu, že došlo ku konkludentnému povereniu, pretože štatút obce preberanie zásielok neupravoval a obec nemala zriadené žiadne oddelenie určené na preberanie zásielok (podateľňu) a žiaden zamestnanec obce na to nebol ani oprávnený. S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie konštatoval, že vyššie uvedené platobné rozkazy neprevzala oprávnená osoba (starosta obce), a preto nemohlo dôjsť k ich účinnému doručeniu v dňoch 11. 07. 1997 a 14. 07. 1997. Keďže platobné rozkazy neboli riadne doručené, súd ich na návrh žalovanému opätovne doručil, pričom žalovaný v zákonnej lehote podal proti nim odpor s vecným odôvodnením, čím podľa § 174 ods. 2 OSP došlo k zrušeniu platobných rozkazov priamo zo zákona (v tejto súvislosti súd poukázal na rozhodnutia NS SR sp. zn. 2Obo/40/2009 z 27. mája 2009 a sp. zn. 1ObdoV/36/2009 zo 17. decembra 2009, vydané v tomto konaní) a súd bol povinný vo veci nariadiť pojednávanie.

7 Za nedôvodné považoval súd prvej inštancie tvrdenie žalobcu, že v rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 1T/197/04 z 24. augusta 2005 bola riešená prejudiciálna otázka ohľadne doručovania predmetných platobných rozkazov do vlastných rúk starostu obce S., pričom výrokom tohto rozsudku je súd v predmetnej veci viazaný. Uviedol, že nespochybňuje význam a zmysel § 135 ods. 1 OSP (obdobne § 193 Civilného sporového poriadku), avšak v trestnom konaní sp. zn. 1T/197/04 sa neriešila prejudiciálna otázka doručovania platobných rozkazov do vlastných rúk oprávnenej osobe podľa ustanovení OSP a z trestného spisu ani nevyplýva, že by orgány činné v trestnom konaní posudzovali túto otázku v zmysle príslušných ustanovení OSP. Pre trestnoprávnu zodpovednosť starostu obce bolo podstatné, že uznal dlh a úroky z omeškania proti žalobcovi, čím prekročil oprávnenie vyplývajúce mu zo štatútu obce a porušil povinnosť zo štatútu mu vyplývajúcu tým, že neinformoval obecné zastupiteľstvo o doručených platobných rozkazoch. Len skutočnosť, že sa platobné rozkazy dostali do dispozície starostu obce, neznamená, že ich doručenie bolo riadne a účinné, nakoľko spôsob doručovania platobných rozkazov vyplýva len z príslušných ustanovení OSP a len v ich zmysle možno posúdiť, či boli účinne doručené v súlade s vtedy platnou právnou úpravou. S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že platobné rozkazy boli žalovanému účinne doručené až dňa 20. 10. 2008.

8 Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalobca podaním doručeným súdu dňa 20. 11. 2015 a opätovne dňa 25.07.2016 navrhol, aby súd pripustil pristúpenie ďalších subjektov na strane žalobcu, a to spoločnosť CF F.L.O.P., s. r. o., X. O., U., K. a S. z dôvodu postúpenia časti pohľadávky v sume 12 220 050,- Sk (405 631,34 €) z právoplatného platobného rozkazu sp. zn. 18Rob/1357/96 z 01. júla 1997, ktorým bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 86 5 3,- Sk s prísl., pričom predmetom postúpenia mali byť kapitalizované úroky z omeškania priznané týmto platobným rozkazom postupníkom: X. O., Mgr. K., Bc. U. a S., každému po 2 444 010,- Sk (81 126,26 €). Z uvedených podaní však nevyplýva, v akom rozsahu postúpil žalobca svoju pohľadávku proti žalovanému na spoločnosť CF F.L.O.P., s. r. o. Návrh žalobcu na pristúpenie súd doručoval postupníkom označeným žalobcom, avšak zásielky sa súdu vrátili naspäť ako nedoručené (nevyžiadané). Keďže žalobca ani po opakovanej výzve nepredložil súdu zmluvy o postúpení pohľadávok a neurobil tak ani na pojednávaní dňa 15. 08. 2018, pričom v spise sa nenachádza žiadne podanie žalobcu, ku ktorému by boli predmetné zmluvy pripojené a žalobca v konaní nepredložil ani žiadny dôkaz o tom, že by takéto podanie súdu niekedy zaslal, súd prvej inštancie o návrhu žalobcu na pristúpenie ďalších subjektov do konania rozhodol tak, že návrh zamietol (§ 80 ods. 1 a 2 CSP v spojení s § 470 ods. 1 CSP).

9 Vo vzťahu k predmetu konania súd prvej inštancie skúmal, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (§ 161 ods. 1 CSP). Z ustanovenia § 230 CSP (obdobne § 159 OSP) vyplýva, že ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednať a rozhodovať znova. Ak sa začalo konanie o veci, o ktorej sa už právoplatne rozhodlo, ktorá sa týka tých istých strán sporu a toho istého predmetu konania, zakladá to prekážku právoplatne rozhodnutej veci - res iudicata, ktorá je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania a má za následok zastavenie konania. Za tú istú vec treba v novom konaní považovať ten istý nárok, o ktorom sa už prv právoplatne rozhodlo, ak sa opiera o ten istý právny dôvod, vyplývajúci z totožného skutkového stavu.

10 Za prekážku res iudicata súd prvej inštancie označil právoplatný platobný rozkaz č. k. 9Cb/1832/96-34 z 21. októbra 1997, ktorým bola žalobcovi priznaná istina 865 135,-- Sk, pozostávajúca z neuhradených faktúr právneho predchodcu žalobcu (spoločnosti Imova š. p., Sabinov), a to faktúry č. 97220 na sumu 4 226,-- Sk, faktúry č. 100220 na sumu 1 117,-- Sk, faktúry č. 113220 v pôvodnej výške na sumu 184 157,-- Sk, po čiastočnom dobropisovaní v sume 35 906,-- Sk na sumu 148 251,-- Sk, faktúry č. 122220 na sumu 941,-- Sk, faktúry č. 129220 na sumu 1 326,-- Sk, faktúry č. 135220 na sumu 5 441,-- Sk, faktúry č. 139220 na sumu 510,-- Sk, faktúry č. 144220 na sumu 648 791,-- Sk, faktúry č. 149220 na sumu 3 316,-- Sk, faktúry č. 150220 na sumu 816,-- Sk a faktúry č. 6/93 na sumu 50 400,-- Sk. Súčasne priznal žalobcovi úroky z omeškania vo výške 0,5% z jednotlivých uplatnených súm.

11 Pokiaľ si žalobca v konaní vedenom pod sp. zn. 4Cb/1/2008 (pôvodne sp. zn. 18Rob/1357/96) uplatnil nárok na zaplatenie sumy 86 513,-- Sk podľa faktúry č. 96599, predstavujúcej kapitalizovaný úrok z omeškania za obdobie od 01. 10. 1995 do 31. 03. 1996 vo výške 0,05% z rovnakej faktúry ako v predchádzajúcom odseku, za obdobie, za ktoré mu už bol právoplatným platobným rozkazom (sp. zn. 9Cb/1832/96) priznaný úrok z omeškania od roku 1992, resp. 1993 až do zaplatenia, teda aj za obdobie od 01. 10. 1995 do 31. 03. 1996, potom možno dospieť k záveru, že ide o res iudicata, pretože žalobcom uplatnený úrok vo veci sp. zn. 4Cb/1/2008 (sp. zn. 18Rob/1357/96) z označených faktúr je subsumovaný už pod úrok z omeškania priznaný v platobnom rozkaze sp. zn. 9Cb/1832/96. Rovnako ako res iudicata posúdil súd žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 0,05% z tých istých faktúr a rovnakých súm tak, ako to vyplýva z výroku II. rozhodnutia. Predmetom konania zostal nárok žalobcu (uplatnený pôvodne v konaní sp. zn. 18Rob/1357/96) na zaplatenie úroku z omeškania zo sumy 444 770,-- Sk od 11. 11. 1995 do zaplatenia a zo sumy 86 513,-- Sk od 31. 03. 1996 do zaplatenia, o ktorom bude súd ďalej konať a rozhodovať.

12 Rovnako súd prvej inštancie dospel k záveru, že prekážku res iudicata je potrebné aplikovať aj na konanie pôvodne vedené pod sp. zn. 3Cb/4/2008 (sp. zn. 17Rob/1361/96), v ktorom si žalobca uplatnil kapitalizovaný úrok z omeškania podľa faktúry č. 96699 z 20. 10. 1996 v sume 99 997,-- Sk z rovnakých vyššie uvedených faktúr za obdobie od 01. 04. 1996 do 31. 10. 1996, keďže aj v tomto prípade je nárok uplatnený žalobcom v uvedenom rozsahu subsumovaný pod úrok z omeškania, priznaný právoplatným platobným rozkazom sp. zn. 9Cb/1832/96. Predmetom, o ktorom bude súd ďalej konať, zostal nárok žalobcu (uplatnený pôvodne v konaní sp. zn. 17Rob/1361/96) na zaplatenie zmluvnej pokuty 1% za každý deň z jednotlivých dlžných súm.

13 Pokiaľ žalobca v priebehu pojednávania v predmetnej veci dňa 15. 08. 2018 vzniesol námietku zaujatosti voči sudkyňi JUDr. Gabriele Várhalíkovej, súd prvej inštancie uviedol, že na túto námietku neprihliadal a nadriadenému súdu ju nepredkladal okrem iného aj z dôvodu, že sa jedná o opakovanú námietku zaujatosti, podanú z toho istého dôvodu, o ktorej už nadriadený súd rozhodol uznesením sp. zn. 1Ndob/22/2014 z 12. decembra 2014, v ktorom vyslovil, že menovaná sudkyňa nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania veci vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 4Cb/1/2008.

14 O odvolaní žalobcu rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „odvolací súd“) tak, že uznesením č. k. 2Obo/6/2020-1404 z 30. júna 2020 uznesenie Krajského súdu v Košiciach potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

15 Odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania a

dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom konštatoval, že v celom rozsahu sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie a skutkový stav ním zistený a uvedený v odôvodnení napadnutého rozhodnutia považoval za dostatočný, v súlade s obsahom spisového materiálu a odôvodňujúci prezentované závery o potrebe zastavenia konania v časti uvedenej vo výroku II. Z dôvodu obtiažnosti veci a pre dôkladné objasnenie dôvodov vedúcich k tomuto záveru odvolací súd považoval za potrebné (napriek stotožneniu sa s dôvodmi napadnutého rozhodnutia v zmysle § 387 ods. 2 CSP) na zdôraznenie jeho správnosti doplniť skutočnosti vyplývajúce z obsahu spisu. Uviedol, že predmetom odvolacieho prieskumu je predovšetkým námietka odvolateľa, týkajúca sa nesprávneho skutkového a právneho posúdenia veci zo strany súdu prvej inštancie o zastavení konania. Súd prvej inštancie - podľa názoru žalobcu - dospel k nesprávnemu záveru o zhode medzi platobnými rozkazmi sp. zn. 18Rob/1357/96 a sp. zn. 9Cb/1832/96 a ďalej tiež platobnými rozkazmi sp. zn. 17Rob/1361/96 a sp. zn. 9Cb/1832/96, nakoľko platobný rozkaz sp. zn. 9Cb/1832/96 z 21. októbra 1997 považoval za prekážku res iudicata vo vzťahu ku konaniu pôvodne vedenému pod sp. zn. 18Rob/1357/96 (resp. 4Cb/1/2008), ako aj vo vzťahu ku konaniu pôvodne vedenému pod sp. zn. 17Rob/1361/96 (resp. 3Cb/4/2008).

16 Odvolací súd na základe odvolacej námietky žalobcu preskúmal obsah spisu a jeho prílohy (sp. zn. 4Cb/1/2008, sp. zn. 3Cb/4/2008 a sp. zn. 9Cb/1832/96) za účelom posúdenia, či platobný rozkaz č. k. 9Cb/1832/96-34 z 21. októbra 1997 skutočne predstavuje prekážku res iudicata vo vzťahu k nárokom uplatneným žalobcom v ostatných dvoch konaniach. Zo spisu, resp. platobného rozkazu č. k. 9Cb/1832/96-34 z 21. 10. 1997 vyplýva, že Krajský súd v Košiciach uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4 226,-- Sk s 0,5% úrokmi od 26. 08. 1992 do zaplataenia na základe faktúry č. 97220/d z 12. 08. 1992, sumu 1 117,-- Sk s 0,5% úrokmi od 31. 08. 1992 do zaplataenia na základe faktúry č. 100220/d zo 17. 08. 1992, sumu 148 251,-- Sk s 0,5% úrokmi od 29. 09. 1992 do zaplataenia na základe faktúry č. 113220 z 15. 09. 1992, sumu 941,-- Sk s 0,5% úrokmi od 26. 10. 1992 do zaplataenia na základe faktúry č. 122220/d z 13. 10. 1992, sumu 1 326,-- Sk s 0,5% úrokmi od 03. 11. 1992 do zaplataenia na základe faktúry č. 129220/d z 21. 10. 1992, sumu 5 441,-- Sk s 0,5% úrokmi od 17. 11. 1992 do zaplataenia na základe faktúry č. 135220/d zo 04.11.1992, sumu 510,-- Sk s 0,5% úrokmi od 27. 11. 1992 do zaplataenia na základe faktúry č. 139220/d zo 14. 11. 1992, sumu 648 791,-- Sk s 0,5% úrokmi od 10. 12. 1992 do zaplataenia na základe faktúry č. 144220 z 27. 11. 1992, sumu 3 316,-- Sk s 0,5% úrokmi od 14. 12. 1992 do zaplataenia na základe faktúry č. 149220/d z 01. 12. 1992, sumu 816,-- Sk s 0,5% úrokmi od 21. 12. 1992 do zaplataenia na základe faktúry č. 150/220/d z 08. 12. 1992 a sumu 50 400,-- Sk s 0,5% úrokmi od 14. 05. 1993 do zaplataenia na základe faktúry č. 6/93-mon. z 30. 04. 1993 a trovy konania. Predmetný platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 20. 11. 1997. Pre úplnosť odvolací súd uviedol, že žalobca si návrhom uplatnil nárok na zaplataenie vyššie uvedených súm so zmluvnou pokutou 0,5% za každý deň omeškania, pričom súd mu namiesto zmluvnej pokuty priznal úrok z omeškania, proti čomu však žalobca nič nenamietal. Žalobca v konaní predložil tiež faktúru č. 25/P/95 z 28. 10. 1995 na sumu 444 770,-- Sk, ktorá mala predstavovať vyúčtovanie úrokov z omeškania z jednotlivých vyššie uvedených faktúr za obdobie od splatnosti jednotlivých faktúr do 30. 09. 1995, ktorej zaplataenie spolu so zmluvnou pokutou, resp. úrokom z omeškania v konaní sp. zn. 9Cb/1832/96 nepožadoval z dôvodu, že sumu 300 000,-- Sk z tejto faktúry už žaloval v inom konaní a v časti sumy 144 700,-- Sk spolu s príslušenstvom vzal svoj návrh späť. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že v platobnom rozkaze sa neuvádza, či ide o úrok denný, ročný, mesačný a podobne, odvolací súd poukázal na to, že pri uvedenej formulácii sa má za to, že ide o úrok ročný.

17 Zo spisu vedeného pod sp. zn. 4Cb/1/2008 (pôvodne vedený pod sp. zn. 18Rob/1357/96) odvolací súd zistil, že návrhom na začatie konania sa žalobca na základe faktúry č. 96599 z 20. 03. 1996, splatnej dňa 31. 03. 1996, domáhal zaplataenia sumy 86 513,-- Sk so zmluvným úrokom z omeškania 0,5% za každý deň omeškania z čiastky 4 226,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 1 117,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 148 251,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 941,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 1 326,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 5 441,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 510,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 648 791,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 3 316,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 816,-- Sk od 08. 12. 1992 do zaplataenia, z čiastky 50 400,-- Sk od 30. 04. 1993 do zaplataenia, z čiastky 444 770,-

- Sk od 11. 11. 1995 do zaplattenia a z čiastky 86 513,-- Sk od 31. 03. 1996 do zaplattenia. Suma 86 513,-- Sk mala pritom podľa obsahu faktúry predstavovať vyúčtovaný zmluvný úrok z omeškania vo výške 0,05% za omeškanie s úhradou faktúr uvedených v odseku 28 písm. a/ až k/ rozhodnutia odvolacieho súdu za obdobie od 01. 10. 1995 až do 31. 03. 1996. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nie je oprávnený v prvom rade požadovať zaplattenie samotnej sumy 86 513,-- Sk, pretože na zaplattenie úrokov z omeškania za obdobie od 01. 10. 1995 do 31. 03. 1996 (ktoré táto suma predstavuje) už bol žalovaný zaviazaný platobným rozkazom sp. zn. 9Cb/1832/96, čomu nasvedčuje znenie výroku tohto platobného rozkazu, ukladajúceho povinnosť zaplatiť úroky z omeškania od roku 1992, resp. 1993 až do zaplattenia, čo zahŕňa aj vymedzené obdobie rokov 1995 - 1996. V druhom rade žalobca nie je oprávnený opätovne požadovať zmluvný úrok z omeškania vo výške 0,5% z tých istých faktúr a rovnakých súm ako v prípade platobného rozkazu sp. zn. 9Cb/1832/96. Vo zvyšku (uplatnený úrok z omeškania zo sumy 444 770,-- Sk od 11. 11. 1995 do zaplattenia a zo sumy 86 513,-- Sk od 31. 03. 1996 do zaplattenia) konanie zastavené nebolo a tento nárok zostáva naďalej predmetom sporu, pretože v tejto časti neexistuje prekážka res iudicata.

18 Napokon si žalobca návrhom pod sp. zn. 3Cb/4/2008 (pôvodne sp. zn. 17Rob/1361/96) uplatnil nárok na zaplattenie sumy 99 997,-- Sk spolu so zmluvnou pokutou 1% za každý deň omeškania zo sumy 4 226,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplattenia, zo sumy 1 117,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplattenia, zo sumy 148 251,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplattenia, zo sumy 941,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplattenia, zo sumy 1 326,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplattenia, zo sumy 5 441,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplattenia, zo sumy 510,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplattenia, zo sumy 648 791,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplattenia, zo sumy 3 316,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplattenia, zo sumy 816,-- Sk od 08. 12. 1992 do zaplattenia, zo sumy 50 400,-- Sk od 30. 04. 1993 do zaplattenia, zo sumy 444 770,-- Sk od 11. 11. 1995 do zaplattenia, zo sumy 86 513,-- Sk od 31. 03. 1996 do zaplattenia a zo sumy 99 997,-- Sk od 31. 10. 1996 do zaplattenia. Aj v tomto prípade odvolací súd konštatoval, že nárok žalobcu na zaplattenie sumy 99 997,-- Sk je neoprávnený, pretože z faktúry č. 96699 z 20. 10. 1996, splatnej dňa 31. 10. 1996, vyplýva, že táto suma predstavuje vyúčtovanie zmluvného úroku z omeškania vo výške 0,05% v súvislosti s ďalším omeškaním s úhradou faktúr uvedených v odseku 28 písm. a/ až k/ rozhodnutia odvolacieho súdu, a to za nasledujúce obdobie od 01. 04. 1996 do 31. 10. 1996, za ktoré však žalobcovi úrok z omeškania už priznaný bol platobným rozkazom sp. zn. 9Cb/1832/96 („až do zaplattenia“). Vo zvyšnej časti nároku uplatneného v tomto konaní nebola preukázaná existencia prekážky res iudicata.

19 Pokiaľ žalovaný (správne má byť uvedené žalobca - poznámka dovolacieho súdu) v podanom odvolaní namietal okolnosti týkajúce sa doručovania platobných rozkazov v konaniach sp. zn. 18Rob/1357/96 a sp. zn. 17Rob/1361/96, odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie sa síce touto otázkou zaoberal, avšak pre toto štádium konania táto skutočnosť nebola relevantná a touto otázkou bude dôvodné sa zaoberať až v rozhodnutí vo veci samej o zvyšku nároku žalobcu, ktorý zostal predmetom sporu.

20 Čo sa týka výroku I. napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd ho bez ďalšieho potvrdil, nakoľko žalobca vo vzťahu k nemu neuviedol v odvolaní žiadne námietky.

21 S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd vyhodnotil odvolacie dôvody žalobcu ako nedôvodné, keďže súd prvej inštancie správne zistil skutkový a právny stav, z ktorého vyvodil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil.

22 Proti výroku uznesenia odvolacieho súdu o zastavení konania podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) v zákonom stanovenej lehote dovolanie podľa § 420 písm. a/, b/, c/, d/, e/, f/ CSP. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu, resp. súdu prvej inštancie, vrátil na ďalšie konanie alebo vec sp. zn. 4Cb/1/2008 postúpil priamo exekučnému súdu OSVT do konania Er 3159/97 a Er 3196/97, ktorý jediný mal a má zo zákona právomoc rozhodovať o otázke materiálnej a formálnej vykonateľnosti exekučných titulov Krajského súdu v Košiciach č. k. 18Rob/1357/96-22 z 1. júla 1997 a č. k. 17Rob/1361/96-24 z 27. júna 1997.

23 V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. a/ CSP dovolateľ namietal, že sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci vyhľadávacieho súdu. Na odôvodnenie uviedol, že procesný postup Krajského súdu v Košiciach s určovacou žalobou žalovaného povinného dlžníka zo 16. 02. 2007, v dobe od 16. 02. 2007 až do súčasnosti 30. 09. 2020, je nezákonný, nulitný a ničotný. Procesné úkony Krajského súdu v Košiciach a nadväzujúcich súdov sú paaktami bez právneho významu. Nezákonný, nastrčený sudca Hríb nikdy nemal právomoc prejednávať určovaciu žalobu povinného dlžníka Obec Holčikovce zo 16. 02. 2007 na zrušenie oboch exekučných titulov a rozhodovať po 11 rokoch o tom, či obidva exekučné tituly sú materiálne a formálne vykonateľné, keď nielen zákon, ale aj judikatúra NS SR (napr. rozhodnutie sp. zn. 4MCdo/8/2012 z 26. 02. 2013, ktoré bolo potvrdené uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 453/2013 z 10. 09. 2013) vyriešili, že jediným súdom, ktorý mal právomoc rozhodovať o otázkach materiálnej a formálnej vykonateľnosti exekučných titulov vždy bol a vždy bude len súd exekučný. Krajský súd v Košiciach a následne aj NS SR vo veci sp. zn. 2Obo/6/2020 rozhodujú od 16. 02. 2007 do 30. 06. 2020 vo veci, ktorá nepatrí do právomoci vyhľadávacích súdov, ale patrí do výhradnej právomoci súdu exekučného (OSVT Er 3159/97, Er 3196/97). Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutia súdov oboch inštancií zrušil a uložil im predmetnú vec ihneď odovzdať exekučnému súdu, pretože len on má právomoc skúmať otázky formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučných titulov.

24 V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. b/ CSP dovolateľ namietal, že ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu. Na odôvodnenie uviedol, že procesný postup súdov oboch inštancií s určovacou žalobou žalovaného povinného dlžníka zo 16. 02. 2007, v dobe od 16. 02. 2007 až do súčasnosti 30. 09. 2020, je nezákonný, nulitný a ničotný. Žalovaný dlžník podal dňa 16. 02. 2007 určovaciu žalobu, ktorou sa na Krajskom súde v Košiciach domáhal zrušenia oboch exekučných titulov 10 rokov po ich právoplatnosti. Krajský súd v Košiciach mal logicky tohto „žalobcu“ označiť ako žalobcu a procesne ho viesť celé konanie ako stranu žalujúcu, ktorá 16. 02. 2007 iniciovala nové súdne konanie. Dovolateľ mal byť vedený v procesnom postavení strany žalovanej, avšak Krajský súd v Košiciach účelovo túto kľúčovú procesnú stránku „zamenil“ a tak vytvoril nezákonnú procesnú situáciu, kedy žalovanému „dopomohol“ po 10 rokoch existencie oboch exekučných titulov dožadovať sa neexistujúcich chýb v písaní, 11. 10. 2007 exekučné tituly zákulisne zrušiť a 14. 10. 2008 si nechať „znovu“ exekučné tituly „ako nahrávku na podanie odporov“. Povinný dlžník v dobe od 16. 02. 2007 do 30. 06. 2020 nemá procesnú subjektivitu vystupovať vo veci sp. zn. 4Cb/1/2008 na strane žalovaného a z tejto pozície protiprávne kooperovať so sudcom H., fabrikujúcim nezákonné paakty.

25 V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. c/ CSP dovolateľ namietal, že strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu. Na odôvodnenie uviedol, že procesný postup súdov oboch inštancií s určovacou žalobou žalovaného povinného dlžníka zo 16. 02. 2007, v dobe od 16. 02. 2007 až do súčasnosti 30. 09. 2020, je nezákonný, nulitný a ničotný. Žalovaný povinný dlžník podal dňa 16. 02. 2007 určovaciu žalobu, ktorou sa na Krajskom súde v Košiciach domáhal zrušenia obidvoch exekučných titulov 10 rokov po ich právoplatnosti. Krajský súd v Košiciach mal logicky tohto „žalobcu“ označiť ako žalobcu a procesne ho viesť celé konanie ako stranu žalujúcu, ktorá 16. 02. 2007 iniciovala nové súdne konanie. Krajský súd v Košiciach a následne aj NS SR v konaní sp. zn. 2Obo/6/2020 rozhoduje od 16. 02. 2007 do 30. 06. 2020 vo veci, ktorá nepatrí do právomoci vyhľadávacích súdov, pretože patrí do výhradnej právomoci súdu exekučného. Krajský súd v Košiciach vytvoril nezákonnú procesnú situáciu, kedy žalovanému „dopomohol“ po 10 rokoch existencie oboch exekučných titulov dožadovať sa neexistujúcich chýb v písaní, 11. 10. 2007 exekučné tituly zákulisne zrušiť a 14. 10. 2008 si nechať znovu „exekučné tituly ako nahrávku na podanie odporov“.

26 V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. d/ CSP dovolateľ namietal, že v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie. Na odôvodnenie uviedol, že procesný postup súdov oboch inštancií s určovacou žalobou žalovaného povinného dlžníka zo 16. 02. 2007, v dobe od 16. 02. 2007 až do súčasnosti 30. 09. 2020, je nezákonný, nulitný a ničotný. Obidva súdy opomenuli kľúčovú skutočnosť, že exekučné tituly nikto nikdy nezrušil, naďalej existujú a fabulácia sudcu H. falošným a zákulisným rozoslaním exekučných titulov dňa 14. 10. 2008 - po 11 rokoch a 3 mesiacoch bez právneho dôvodu a mimo zákon - v právnom štáte nemôže nič zmeniť na právoplatnosti

a vykonateľnosti exekučných titulov. Sudca H. svojím konaním vrátil čas o 12 rokov späť a „vyfabuloval nové konanie“ sp. zn. 4Cb/1/2008 a sp. zn. 3Cb/4/2008. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutia súdov oboch inštancií zrušil a uložil im v predmetnej veci vyjasniť si kľúčovú otázku, že o tej istej veci už bolo dňa 01. 07. 1997 a dňa 27. 06. 1997 právoplatne rozhodnuté, vrátane právoplatne vyriešenej otázky, kto, kedy a akým spôsobom predmetné exekučné tituly prevzal.

27 V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. e/ CSP dovolateľ namietal, že rozhodoval vylúčený sudca, resp. nesprávne obsadený súd. Dovolateľ uviedol, že procesný postup súdu druhej inštancie v roku 2020 bol nezákonný z hľadiska obsadenia senátu, ktorý vo veci sp. zn. 2Obo/6/2020 rozhodol. Tesne pred dňom 30. 06. 2020 došlo k manipulácii, ktorou bola nezákonne zamenená JUDr. Miničová za JUDr. Pramukovú. V uznesení sp. zn. 2Obo/6/2020 z 30. 06. 2020 je uvedené, že o veci rozhodoval senát v zložení: predseda JUDr. Izakovičová a členky senátu JUDr. Pramuková a JUDr. Pekarčíková. Tento senát je však senátom nezákonným a nemal právomoc rozhodovať o odvolaní podanom proti rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach z 15. 08. 2018. Rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci sp. zn. 2Obo/6/2020 z 30. 06. 2020 je preto protiprávnym a ničotným aktom, ktorý je treba odstrániť a zrušiť. Dňa 14. 05. 2020 dovolateľ obdržal list Nobs/41/2020 od JUDr. Pramukovej, v ktorom bolo uvedené, že ku zmene zo senátu 4Obo na senát 2Obo došlo zo zákona dňom 02. 04. 2020, nakoľko senát 2Obo už v minulosti rozhodoval otázky ohľadne veci sp. zn. 4Cb/1/2008. Dňom 06. 03. 2020 dovolateľ obdržal list sp. zn. Spr. 261/20 od JUDr. Urbancovej, podpredsedníčky NS SR, že vo veci jeho odvolania rozhoduje zákonný senát 4Obo, ktorému predsedá JUDr. Prieceľová, ktorá sa spolu s JUDr. Pramukovou, predsedníčkou obchodnoprávneho kolégia vyjadrila, že vec bola senátu 4Obo pridelená dňa 22. 02. 2019. Následne iniciatívu vo veci prevzala JUDr. Pramuková, ktorá listom z 05. 05. 2020 sp. zn. Nobs 41/2020 uviedla, ktorý senát je zákonný a oznámila, že je to senát 2Obo, a nie senát 4Obo, u ktorého sa vec nachádzala v období od februára 2019 do apríla 2020. V júni 2020 sa JUDr. Pramuková záhadne a svojvoľne nominovala do senátu 2Obo na miesto predsedníčky JUDr. Miničovej, aby 30. 06. 2020 potvrdila exces Krajského súdu v Košiciach z 15. 08. 2018 o neexistujúcej duplicitě dvoch exekučných titulov. JUDr. Pramuková je pritom členkou senátu 3Obo a žiadny zákon jej nedal právo „vyradiť“ JUDr. Miničovú a na jej miesto dosadiť seba a súčasne zameniť predsedníčku senátu JUDr. Miničovú za JUDr. Izakovičovú. JUDr. Pramuková navyše rozhodovala vec sp. zn. 4Cb/1/2008 ako sudkyňa Krajského súdu v Košiciach v prvom stupni od 01. 11. 2008 do 01. 02. 2009 a nemôže preto rozhodovať o odvolaní v totožnom konaní. Nesprávne obsadenie odvolacieho senátu je dôvodom, pre ktorý je potrebné dovolaním napadnuté uznesenie sp. zn. 2Obo/6/2020 zrušiť.

28 V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP dovolateľ namietal, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi ako strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a to procesným postupom súdu druhej inštancie v roku 2020 a procesným postupom súdu prvej inštancie v rokoch 2007 - 2018. Nesprávny procesný postup videl v tom, že súd druhej inštancie bol povinný dňa 30. 06. 2020 nariadiť pojednávanie a predvolať účastníkov v zmysle § 385 ods. 1 CSP, čo však neurobil, čím porušil práva dovolateľa na spravodlivý proces podľa článkov 46 ods. 1, 47 ods. 3 a 48 ods. 2 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“), ale tiež práva majetkové podľa článku 20 ods. 1 Ústavy SR a článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru a konanie tak zaťažil ďalšou vadou, čo je dôvodom, pre ktorý je potrebné rozhodnutie zrušiť. V bode 28 odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd detailne opakoval a dopĺňoval dokazovanie konkrétnou špecifikáciou jednotlivých dielčích nárokov (bod č. 28 písm. a/ až k/), teda vykonával akési dokazovanie vo forme detailného popisu jednotlivých položiek a/ až k/ a akýchsi výpočtov obsahu a výšky 11 dielčích položiek. Bolo preto povinnosťou odvolacieho súdu dovolateľa k pojednávaniu dňa 30. 06. 2020 predvolať. Navyše, tu bol evidentne daný verejný záujem na verejnom prejednaní odvolania, o čom svedčia fakty a udalosti v konaní od 16. 02. 2007, kedy Krajský súd v Košiciach nemal právomoc o veci rozhodovať, sudca H. konanie manipuloval nezákonnými pokusmi „zlikvidovať“ exekučné tituly svojimi uzneseniami z 26. 02. 2007 a 11. 10. 2007 a odoslaním exekučných titulov po 11 rokoch a 3 mesiacoch žalovanému na podanie odporu a vyfabulovanie konania sp. zn. 4Cb/1/2008.

29 Ďalej dovolateľ uviedol, že ním uplatnený dovolací dôvod je opodstatnený tiež preto, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je zmätočné, protirečivé a rozporné so zákonom a nespĺňa náležitosti riadneho

odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 393 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa síce stotožnil s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie, ale následne sám vykonával dokazovanie a doplňoval skutkový stav, avšak nikde nevysvetlil, prečo zamlčal, že právnym základom každého z troch predmetných exekučných titulov je celkom iná dohoda o uznaní dlhu a spôsobe jeho splácania. Platobný rozkaz sp. zn. 9Cb/1832/96 bol vydaný 21. 10. 1997 na základe dohody z 27. 02. 2008. Tu boli uznané záväzky 1 309 905,-- Sk, z toho zákonný úrok činil 444 770,-- Sk na základe faktúry č. 25/P/95 za dobu omeškania do 30. 09. 1995 a dohodnuté splátky od 4/1996 do 12/1996. Platobný rozkaz sp. zn. 18Rob/1357/96 bol vydaný 01. 07. 1997 na základe dohody zo 07. 08. 1996. Tu boli uznané záväzky 1 396 418,-- Sk, z toho zákonný úrok činil 444 770,-- Sk a 86 513,-- Sk podľa faktúry č. 96599 za dobu omeškania do 31. 03. 1996 a dohodnuté splátky od 30. 08. 1996 do 30. 10. 1996. Platobný rozkaz sp. zn. 17Rob/1361/96 bol vydaný 27. 06. 1997 na základe dohody zo 06. 11. 1996. Tu boli uznané záväzky na istine 865 135,-- Sk a na zákonných úrokoch z omeškania 631 280,-- Sk. Každá z troch súdom opomenutých dohôd je jedinečným a úplne samostatným právnym titulom, na základe ktorého boli riadne vydané tri samostatné exekučné tituly. Rozdielnosť exekučných titulov je jasná už z púheho početového porovnania exekučných titulov. Exekučný titul sp. zn. 9Cb/1832/96 obsahuje 0,5 ročné úroky z jednotlivých 11 faktúr, celkom 865 135,-- Sk. Ročne 0,5% úrok zo sumy 865 135,-- Sk činí čiastku 4 325,67 Sk. Exekučný titul sp. zn. 18 Rob/1357/96 obsahuje iný 0,5% denný zmluvný úrok omeškania od pôvodného termínu splatnosti. Ak v prípade exekučného titulu sp. zn. 18Rob/1357/96 sa vyjde z rovnakej istiny dlhu ako vo veci sp. zn. 9Cb/1832/96 (a to z istiny 865 135,-- Sk), potom 0,5% denný zmluvný úrok z omeškania ročne činí sumu 1 578 871,37 Sk a početovým porovnaním súm 4 325,67 Sk a 1 578 871,37 Sk je daná zjavná nesprávnosť a zmätočnosť tvrdenia súdov oboch inštancií.

30 Odvolací súd sa zhodol so závermi súdu prvej inštancie, ktorý v bodoch 30 - 35 popisuje svoje úvahy a tvrdenia, že nárok žalobcu z 25. 11. 1996 súdom aprobovaným platobným rozkazom sp. zn. 18Rob/1357/96 z 01. 07. 1997 je totožný s nárokom žalobcu z 11. 09. 1996 súdom aprobovaným platobným rozkazom sp. zn. 9Cb/1832/96-34 z 21. 10. 1997. Tvrdenia súdov sú však mylné, rozporné so zákonom, zmätočné a nepravdivé. Vo veci sp. zn. 9Cb/1832/96 súd rozhodoval na základe dohody o uznaní dlhu a spôsobe jeho zaplatenia z 27. 02. 1996. Súd na základe uvedenej uznávacej listiny právoplatne prisúdil žalobcovi istinu pohľadávky, teda sumy jednotlivých faktúr (od 4 226,-- Sk do 50 400,-- Sk) v celkovej výške 1 309 905,-- Sk - 444 770,-- Sk = 865 135,-- Sk. Z takto vyriešenej otázky istiny pohľadávky ku dňu 21. 10. 1997 vo výške 865 135,-- Sk sa javí zmätočnou a pochybnou úvaha súdu prezentovaná dňa 15. 08. 2018, že o istine pohľadávky doteraz právoplatne rozhodnuté nebolo a opakovaná požiadavka súdu z 15. 08. 2018 začať znovu po 22 rokoch o tejto istine pohľadávky konanie a dokazovanie. Čo sa týka príslušenstva pohľadávky, tak vo veci sp. zn. 9Cb/1832/96 súd žalobcovi právoplatne prisúdil príslušenstvo v podobe 0,5% úroku p. a., teda nepriznal mu úrok za každý deň omeškania. Naviac, súd dňa 15. 08. 2018 opomenul, že totožné nie sú ani právne tituly (dohody), na základe ktorých vydal svoje rozhodnutia dňa 21. 10. 1997 a dňa 01. 07. 1997. Prvá dohoda z 27. 02. 1996 uvádza pre prípad neuhradenia dlžníkovho záväzku v celkovej výške 1 309 905,-- Sk (ktorú dlžník uznal) zmluvnú pokutu 0,5% za každý deň omeškania. Pretože dlžník ignoroval svoje záväzky dohodnuté dňa 26. 02. 1996, bola dňa 07. 08. 1996 dohodnutá druhá dohoda na základe kumulatívnej novácie a dlžník sa zaviazal uhradiť svoj dlh v celkovej výške 1 396 418,-- Sk v troch splátkach od 30. 08. 1996 do 30. 10. 1996. Táto dohoda pre prípad neuhradenia dlžníkovho záväzku vo výške 1 396 418,-- Sk uvádza zmluvný úrok z omeškania 0,5% za každý deň omeškania, z čoho je zrejmé, že ide o dva úplne rozdielne právne tituly, na základe ktorých boli súdom vydané dve úplne odlišné právoplatné rozhodnutia a v žiadnom prípade nejde o totožné právne tituly. Súdy rozporne, zmätočne a nesprávne zastavili konanie v sumách 86 513,-- Sk a 99 997,-- Sk s tvrdením, že tieto sumy sú duplicitné a že už boli dovolateľovi priznané v úrokoch v exekučnom titule sp. zn. 9Cb/1832/96. Nesprávnosť a zmätočnosť tohto tvrdenia súdu je preukázaná púhym početovým porovnaním: 0,5% úrok p. a. za dobu od 01. 04. 1996 do 31. 10. 1996 z istiny dlhu 865 135,-- Sk činí sumu 2 162,83 Sk. Čo sa týka súdom tvrdenej duplicity príslušenstva, ide o ďalší omyl a vadu v uvažovaní súdu. Exekučný titul sp. zn. 18Rob/1357/96 totiž obsahuje úplne iný 0,5% denný zmluvný úrok z omeškania od pôvodného termínu splatnosti a bol súdom stanovený na základe iného titulu, a to dohody zo 07.08.1996, na rozdiel od exekučného titulu sp. zn. 9Cb/1832/96. Uvedená zmätočnosť, protirečivosť, rozpornosť a nesprávnosť nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 393 ods. 2 CSP, čo zakladá dôvod na

zrušenie napadnutého rozhodnutia v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

31 K dovolaniu žalobcu zaslala žalovaná písomné vyjadrenie, v ktorom navrhla dovolanie zamietnuť, keďže nie je naplnený žiadny z dovolacích dôvodov.

32 Žalovaná uviedla, že sa nestotožňuje so žalobcom, že vec nepatrí do právomoci Krajského súdu v Košiciach. O tejto otázke už bolo rozhodnuté aj uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústavný súd SR“) sp. zn. I. ÚS 177/2010 z 05. 05. 2010, vydanom v tejto veci, ktorým bola odmietnutá ústavná sťažnosť žalobcu, podaná vo vzťahu k postupu a uzneseniam vydaným v tejto veci v konaní vedenom NS SR pod sp. zn. 2Obo/40/2009 a pod sp. zn. 1ObdoV/36/2009. Odmietnutím ústavnej sťažnosti žalobcu Ústavný súd SR odobril názor NS SR o včasnom podaní odporu žalovaným dňa 20. 10. 2008 a skonštatoval, že má ďalej prebiehať súdne konanie. Vzhľadom na už skôr vyslovený právny názor Ústavného súdu SR a NS SR v tejto veci nie je správne konštatovanie žalobcu, že platobné rozkazy Krajského súdu v Košiciach č. k. 17Rob/1361/96-24 z 27. 06. 1997 a č. k. 18Rob/1357/96-22 z 01. 07. 1997 existujú a že sú exekučnými titulmi. Tento názor žalobcu je nesprávny, keďže uvedené platobné rozkazy boli súdom v súlade s ustanovením § 174 ods. 2 OSP v znení platnom a účinnom do 30. 06. 2016 v celom rozsahu zrušené po včasnom podaní odporov zo strany žalovaného dňa 20. 10. 2008. Platobné rozkazy neboli prevzaté oprávnenou osobou, čo potvrdzujú aj čestné prehlásenia vtedajšieho starostu Ing. S. zo 06. 08. 2008 a K. z 13. 02. 2008, ako aj ich svedecké výpovede pred Krajským súdom v Košiciach.

33 Pokiaľ žalobca v dovolaní poukazuje na písomnosti žalovanej zo 16. 02. 2007, tak opomenul uviesť, že nimi sa žalovaná dožadovala zákonného doručenia platobných rozkazov v zmysle § 173 ods. 1 OSP. Nejde o žiadny zamaskovaný návrh na zastavenie exekúcie a ani o skryté mimoriadne dovolanie, ako sa nesprávne domnieva žalobca. Ak súd zistí, že rozhodnutie nebolo riadne doručené, je jeho povinnosťou ho opätovne doručiť, čo bolo aj v tomto prípade.

34 Keďže žalovaná má procesnú subjektivitu v konaní a má spôsobilosť samostatne konať pred súdom, námietky žalobcu k týmto skutočnostiam sú zjavne nedôvodné.

35 Súd prvej inštancie správne rozhodol, keď konanie vo veci čiastočne zastavil, keďže svoj nárok v danej časti uplatnil žalobca duplicitne a bolo o ňom rozhodnuté už v konaní vedenom Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 9Cb/1832/1996. Žalobca opomína skutočnosť, že o úrokoch z omeškania už bolo právoplatne rozhodnuté v konaní sp. zn. 9Cb/1832/1996 platobným rozkazom z 21. 10. 1997, a preto je správne rozhodnutie o zastavení konania aj vo vzťahu k úrokom z omeškania. Žalobca v dovolaní po svojom prepočítava úroky z omeškania z vyššie uvedených neplatných dohôd o uznaní dlhov a z neexistujúcich zrušených platobných rozkazov, čo nie je správne pre rozhodnutie danej veci. V dovolaní žalobca poukazuje na jednotlivé dohody o uznaní záväzkov z 27. 02. 1996, 07. 08. 1996 a 06. 11. 1996, pričom sa jedná o absolútne neplatné právne úkony, keďže neboli schválené obecným zastupiteľstvom Obce Holčikovce. Naviac, za to bol bývalý starosta Ing. S.G., voči ktorému žalovaný na súde uplatnil nárok na zaplatenie vzniknutej škody počas exekúcie, aj odsúdený v trestnom konaní vedenom Okresným súdom Vranov nad Topľou pod sp. zn. 1T/197/2004 rozsudkom z 24. 08. 2005. Uvedený trestný rozsudok nepredstavuje žiadnu vyriešenú prejudiciálnu otázku medzi žalobcom a žalovaným ohľadne doručenia platobných rozkazov, ale je smerodajný pre rozhodnutie ohľadne toho, že bol spáchaný trestný čin a že ho spáchal Ing. S..

36 Ani žalobcom uvedený dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je dôvodný, keďže odvolací súd nebol povinný nariaďovať pojednávanie, pretože dokazovanie nezopakoval a nedoplnil a nevyžadoval si to ani dôležitý verejný záujem.

37 Rovnako dovolací dôvod, že by mal rozhodovať vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd nie je daný, keďže JUDr. Katarína Pramuková v predmetnej veci v prvom stupni nerozhodovala.

38 Dodatočne boli za spisom doposlané podania žalobcu z 08. 12. 2020, 05. 01. 2021 a 30. 04. 2021.

Ani jedno z predmetných podaní nie je spísané a podpísané advokátom tak, ako to vyžaduje § 419 ods. 1 CSP, na základe čoho dovolací súd dospel k názoru, že na uvedené podania žalobcu nebude prihliadať.

39 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal včas dovolateľ zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

40 Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

41 Podľa ustanovenia § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia expressis verbis vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Dovolanie podľa CSP nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky podmienky, za existencie ktorých môže súd konať a rozhodnúť vo veci. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

42 Dovolateľ podal dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 420 CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

43 Procesné podmienky v civilnom sporovom konaní treba považovať za predpoklady (existujúce tak na strane súdu, ako aj na strane strán sporu), ktoré musia byť nevyhnutne splnené, aby sa dosiahol cieľ civilného sporového konania. Procesné podmienky obsahovo vyjadrujú predpoklady rozhodovania vo veci samej a súd ich skúma počas celého konania (§ 161 ods. 1 CSP). Ak pri ich skúmaní dôjde k záveru, že v konaní ide o taký nedostatok, ktorý nemožno odstrániť, konanie zastaví (§ 161 ods. 2 CSP). Medzi tieto procesné podmienky nepochybne patrí právomoc súdu vo veci konať a rozhodnúť, procesná subjektivita strán, spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu, prekážka právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata) alebo prekážka už skôr začatého konania (litispendencia).

44 K dovolacím dôvodom uplatneným dovolateľom v zmysle § 420 písm. a/, písm. b/, písm. c/ CSP dovolací súd uvádza nasledovné:

45 Konanie na Krajskom súde v Košiciach začalo na základe žaloby zo dňa 25. 11. 1996, pôvodne vedenej pod sp. zn. 18Rob/1357/1996 o zaplatenie sumy 86 513,-- Sk s príslušenstvom a žaloby podanej dňa 27. 11. 1996, pôvodne vedenej pod sp. zn. 17Rob/1361/1996 o zaplatenie sumy 99 997,-- Sk s príslušenstvom, po preradení do registra „Cb“, vedenej pod sp. zn. 4Cb/1/2008 a sp. zn. 3Cb/4/2008, po spojení na spoločné konanie uznesením Krajského súdu v Košiciach z 12. novembra 2014 vedenej pod sp. zn. 4Cb/1/2008. Do právomoci súdov v civilnom sporovom konaní patrí prejednávateľ a rozhodovateľ súkromnoprávne spory, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány (§ 3 CSP).

Posudzovanie právomoci súdu na rozhodovanie o uplatnenom nároku závisí od obsahu (materiálno-právneho aspektu) daného právneho vzťahu, a nie od okolností, či právny predpis upravujúci tento vzťah, je súčasťou toho-ktorého súkromnoprávneho odvetvia práva (formálny aspekt). Z § 3 CSP vyplýva, že súdy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány. V posudzovanom prípade ide o súkromnoprávny spor medzi žalobcom a žalovanou (nejedná sa o verejnoprávny spor), na prejednanie a rozhodovanie ktorého je daná právomoc súdu, a to Krajského súdu v Košiciach (ako súdu prvej inštancie) a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ako súdu odvolacieho). Dovolateľom namietaná vada v zmysle § 420 písm. a/ CSP nie je daná a opodstatnená.

46 Žalobca ako „dominus litis“ v žalobe označil za žalovanú Obec Holčikovce, t. j. právnickú osobu, ktorej postavenie právnickej osoby, a teda právnu subjektivitu, priznáva samotná Ústava SR v článku 65. Aj zákon č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov v ustanovení § 1 ods. 1 definuje obec ako právnickú osobu, ktorá za podmienok ustanovených zákonom samostatne hospodári s vlastným majetkom a s vlastnými príjmami. Obdobne Občiansky zákonník vo výpočte právnických osôb v § 18 ods. 2 uvádza (pod písmenom c/) jednotky územnej samosprávy, t. j. obce a vyššie územné celky. Právnická osoba nadobúda spôsobilosť na práva a povinnosti svojím vznikom a stráca ju svojím zánikom. Keďže žalovaná Obec Holčikovce má spôsobilosť na práva a povinnosti podľa hmotného práva, má aj procesnú subjektivitu v zmysle § 61 CSP, nakoľko procesnú subjektivitu má podľa zákona ten, kto vo sfére práva hmotného disponuje spôsobilosťou na práva a povinnosti, inak len ten, komu ju zákon priznáva. Od procesnej subjektivity v zmysle § 61 CSP treba odlišiť procesnú spôsobilosť (§ 67 CSP), ktorá vyjadruje oprávnenie subjektu samostatne pred súdom konať, t. j. spôsobilosť vlastnými úkonmi nadobúdať procesné práva a povinnosti, resp. spôsobilosť samostatne realizovať procesné úkony. Procesnú spôsobilosť majú strany v spore v takom rozsahu, v akom majú spôsobilosť na právne úkony podľa hmotného práva. Podľa § 19a Občianskeho zákonníka spôsobilosť právnickej osoby nadobúdať práva a povinnosti môže byť obmedzená len zákonom - o taký prípad však v predmetnej veci nejde. V posudzovanom prípade žalovaná má procesnú subjektivitu (§ 61 CSP), ako aj procesnú spôsobilosť (§ 67 CSP). Dovolacie námietky uplatnené dovolateľom v zmysle § 420 písm. b/, c/ CSP nie sú dané a opodstatnené.

47 V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. d/ CSP dovolateľ namieta, že v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo, teda že je tu daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci, ktorú vyvodzuje z toho, že platobné rozkazy, ktoré Krajský súd v Košiciach vydal v konaní vedenom pod sp. zn. 17Rob/1361/1996 (dňa 27.06.1997) a pod sp. zn. 18Rob/1357/1996 (dňa 01. 07. 1997) stále existujú a sú právoplatné. Čiže prekážkou ďalšieho postupu podľa dovolateľa je to, že konania v týchto dvoch veciach (spojených na spoločné konanie pod sp. zn. 4Cb/1/2008) sú už právoplatne rozhodnuté, a preto konať môže už len exekučný súd v exekučnom konaní vedenom na podklade týchto dvoch exekučných titulov. Podľa názoru dovolateľa bola tiež právoplatne vyriešená otázka kto, kedy a ako predmetné exekučné tituly prevzal, a to vo výroku rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 1T/197/04 z 24. augusta 2005. Jedná sa o rozsudok, ktorým bol bývalý starosta Obce Holčikovce Ing. S. uznaný vinným pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. b/, c/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona. Dovolací súd poukazuje na uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré spolu s uznesením odvolacieho súdu tvorí organický celok. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia podrobne vysvetlil, že platobné rozkazy sp. zn. 17Rob/1361/96 z 27. júna 1997 a sp. zn. 18Rob/1357/96 z 1. júla 1997 (doručované podľa príslušných ustanovení OSP) za žalovanú neprevzala oprávnená osoba (starosta obce), a preto nemohlo dôjsť k ich účinnému doručeniu dňa 11. 07. 1997 a dňa 14. 07. 1997 a platobné rozkazy nenadobudli právoplatnosť. Keďže platobné rozkazy neboli riadne doručené a súd ich na návrh opätovne doručil žalovanej, ktorá v zákonnej lehote podala proti nim odpor s vecným odôvodnením, platobné rozkazy boli ex lege zrušené (§ 184 ods. 2 OSP) a súd prvej inštancie bol povinný vo veci ďalej konať. Súd prvej inštancie tiež vysvetlil, že v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 1T/197/04 a ani v trestnom rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 1T/197/04 z 24. augusta 2005 sa neriešila otázka doručovania platobných rozkazov do vlastných rúk oprávnenej osobe, keďže táto otázka sa riešila a posudzovala v civilnom sporovom konaní v zmysle príslušných ustanovení OSP. K uvedenému odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že pokiaľ žalobca v

odvolaní namietal okolnosti týkajúce sa doručovania platobných rozkazov sp. zn. 17Rob/1361/96 a sp. zn. 18Rob/1357/96, tak súd prvej inštancie sa touto otázkou síce zaoberal, avšak jej posúdenie pre dané štádium konania (rozhodovania o procesnom návrhu na vstup ďalších subjektov do konania a posudzovania procesných podmienok konania) nebolo relevantné a posúdením uvedenej otázky, resp. námietky žalobcu bude opodstatnené sa zaoberať v rámci rozhodovania vo veci samej. Podľa názoru dovolacieho súdu, z obsahu spisového materiálu vyplýva, že platobné rozkazy sp. zn. 17Rob/1361/96 a sp. zn. 18Rob/1357/96 nenadobudli právoplatnosť a nepredstavujú prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle § 420 písm. d/ CSP pre konanie (všeobecného) súdu. Predmetná vec potom nemôže byť postúpená exekučnému súdu, pretože tento nemá právomoc, aby v neprávoplatne skončenom spore rozhodoval namiesto všeobecného súdu. Dovolateľom namietaná vada zmätočnosti podľa § 420 písm. d/ CSP nie je preto daná a opodstatnená.

48 Ako obiter dictum dovolací súd uvádza, že otázkou doručovania platobných rozkazov sp. zn. 17Rob/1361/96 z 27. 06. 1997 a sp. zn. 18Rob/1357/96 z 01. 07. 1997 sa v súvislosti s postupom súdu prvej inštancie zaoberal aj Ústavný súd SR v uznesení sp. zn. I. ÚS 177/2010 z 5. mája 2010, ktorým bola odmietnutá ústavná sťažnosť žalobcu.

49 K dovolaciemu dôvodu uplatnenému podľa § 420 písm. e/ CSP dovolací súd uvádza, že sa nestotožňuje s tvrdením dovolateľa, že v odvolacej veci vedenej na NS SR rozhodoval nesprávne obsadený súd. Po preskúmaní obsahu spisového materiálu dovolací súd zistil, že Krajský súd v Košiciach predložil spis vedený pod sp. zn. 4Cb/1/2008 dňa 22. februára 2019 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Cb/1/2008-1219 z 15. augusta 2018. Predmetná vec bola nesprávne pridelená náhodným výberom do senátu 4 O, pretože v súlade s článkom II bodom 5 Rozvrhu práce NS SR na rok 2019 (v znení účinnom k 22. 02. 2019) mala byť pridelená senátu, ktorý mal naposledy predmetnú vec pridelenú, resp. naposledy v nej konal alebo rozhodoval, pričom v danom prípade týmto senátom bol senát 2 O, ktorý vo veci naposledy rozhodoval pod sp. zn. 2Obo/8/2015, 2Obo/9/2015. Predsedníčka senátu 4 O JUDr. Alena Prielcová listom z 01. 04. 2020 predložila vec elektronickej podateľni z dôvodu, že vec bola nesprávne zapísaná do senátu 4 O (pod sp. zn. 4Obo/4/2019), pričom v súlade s Rozvrhom práce NS SR na rok 2019 (článok II bod 5) je potrebné vec zapísať do registra 2Obo (register pre odvolaciu agendu - poznámka dovolacieho súdu). Z dôvodu, že členka senátu 2Obo JUDr. Beata Miničová rozhodovala v predmetnej veci v dovolacom konaní (sp. zn. 1ObdoV/36/2009), ex lege bola vylúčená z rozhodovania predmetnej veci ako členka odvolacieho senátu 2Obo, v dôsledku čoho bolo potrebné senát 2Obo (JUDr. Ivana Izakovičová a Mgr. Soňa Pekarčíková) doplniť o tretieho člena senátu. V súlade s článkom V ods. 1, 2 a 3 Rozvrhu práce NS SR na rok 2020 JUDr. Ivana Izakovičová požiadala riadiacu predsedníčku zastupujúceho senátu JUDr. Janu Veseľú Zemaníkovú o určenie člena zo zastupujúceho senátu 3O. Dňa 10. 06. 2020 JUDr. Jana Veseľá Zemaníková určila za členku senátu 2Obo JUDr. Katarínu Pramukovú. Z uvedeného je zrejmé, že JUDr. Katarína Pramuková sa do senátu 2Obo „nenanominovala“ sama, ako to tvrdil dovolateľ, pretože za členku senátu 2Obo bola určená zákonným postupom v súlade s Rozvrhom práce NS SR a rozhodnutím predsedníčky (zastupujúceho) senátu 3 O JUDr. Jany Veselej Zemaníkovej. Rovnako bez právnej relevancie je aj námietka dovolateľa, že JUDr. Miničová bola „odstránená“ z rozhodovania v senáte 2Obo zo strany JUDr. Pramukovej, keďže JUDr. Miničová bola z rozhodovania v predmetnej odvolacej veci vylúčená ex lege z dôvodu toho, že už predtým rozhodovala ako členka dovolacieho senátu v dovolacom konaní sp. zn. 1ObdoV/36/2009 (§ 49 ods. 2 CSP). Za nedôvodnú považuje dovolací súd aj námietku dovolateľa, že JUDr. Pramuková rozhodovala ako sudkyňa v predmetnej veci na Krajskom súde v Košiciach (vec bola vedená pod sp. zn. 4Cb/1/2008). Predmetná vec bola pridelená JUDr. Kataríne Pramukovej v dobe od 12. 11. 2008 do 31. 01. 2009, t. j. v dobe, kedy ako sudkyňa pôsobila na Krajskom súde v Košiciach, avšak JUDr. Katarína Pramuková v uvedenej veci nerozhodovala, ani nevykonávala dokazovanie, v rámci ktorého by bola s vecou oboznámená, preto u nej neexistoval žiadny zákonný dôvod na vylúčenie z prejednávania a rozhodovania odvolacej veci ako členky senátu 2Obo v zmysle ustanovenia § 49 ods. 2 CSP. Dovolací dôvod uplatnený dovolateľom v zmysle § 420 písm. e/ CSP preto nie je daný a opodstatnený.

50 K dovolaciemu dôvodu uplatnenému podľa § 420 písm. f/ CSP dovolací súd uvádza, že v posudzovanom prípade odvolací súd nebol povinný nariadiť pojednávanie v zmysle § 385 ods. 1 CSP, pretože formou procesného uznesenia rozhodoval o procesných návrhoch žalobcu, t. j. o vstupe ďalších žalobcov do konania a o prekážke *res iudicata*. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že odvolací súd nedoplňal a ani neopakoval dokazovanie, pretože na to neexistoval zákonný dôvod v zmysle § 384 ods. 1, 2 a 3 CSP, nakoľko odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Pre nariadenie pojednávania nebol daný ani žiadny dôležitý verejný záujem v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP, keďže ide o bežný súkromnoprávny spor medzi žalobcom ako fyzickou osobou a žalovanou ako právnickou osobou. Postupom odvolacieho súdu, ktorý bol v súlade so zákonom (§ 385 ods. 1 CSP) nebola dovolateľovi znemožnená realizácia jemu patriacich procesných práv a nedošlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

51 V rámci dovolacieho dôvodu uplatneného v zmysle § 420 písm. f/ CSP dovolateľ namietal aj nedostatočné, zmätočné a nepreskúmateľné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj nesprávny procesný postup spočívajúci v tom, že odvolací súd potvrdil napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v časti o zastavení konania pre prekážku *res iudicata*, ktorú vo vzťahu k predmetným konaniam a nárokom v ňom uplatneným má predstavovať právoplatný platobný rozkaz č. k. 9Cb/1832/96-34 z 21. 10. 1997.

52 Právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (sp. zn. II. ÚS 383/06).

53 Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentami a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07).

54 Z ustanovenia § 387 ods. 3 CSP vyplýva, že odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

55 Dovolací súd poukazuje aj na nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 314/2018 z 13. 11. 2018, uverejnený v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR pod č. 47/2018, ktorého právna veta znie: „Odvolací súd je povinný vysporiadať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní aj v prípade tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia podľa § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku“. V bode 35 odôvodnenia predmetného nálezu ÚS SR konštatoval, že: „... absencia vysporiadania sa s podstatnými tvrdeniami sťažovateľa uvedenými v odvolaní napadnutom rozsudku krajského súdu je tak závažným nedostatkom tohto rozhodnutia, ktorého intenzita sama osebe zakladá porušenie sťažovateľom namietaného základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, i práva podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“.

56 Ďalej dovolací súd poukazuje aj na nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 120/2020 z 21. 01. 2021. V bodoch 38 a 39 odôvodnenia nálezu ÚS SR uviedol, že: „Pod pojmom procesný postup je podľa názoru ústavného súdu potrebné rozumieť nielen faktický postup súdu, teda to, ako sa spor vedie, ale napríklad aj postup súdu pri vykonávaní alebo hodnotení dôkazov (IV. ÚS 557/2020), ktorý má v konečnom dôsledku svoj odraz aj v samotnom odôvodnení rozhodnutia súdu. V zmysle judikatúry EŠLP aj kvalitu odôvodnenia súdneho rozhodnutia je potrebné považovať za jeden zo základných aspektov práva na spravodlivý proces, podobne ako právo na rovnosť zbraní alebo zásadu kontradiktórnosti konania. Podstatou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je vysvetlenie, objasnenie a „obhájenie“ toho, ako súd procesne postupoval (vrátane toho, ako rozhodol), a ako také nemôže byť od doterajšieho procesného postupu

oddelené. Rozhodnutie je vyvrcholením procesného postupu súdu a samotné súdne rozhodnutie je najdôležitejším procesným úkonom súdu. Súdne rozhodnutie preto musí byť považované za súčasť procesného postupu súdu“.

57 V posudzovanom prípade odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP, t. j. preto, že ho považoval za vecne správne, pričom zároveň aplikoval aj § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého platí, že ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (ale ani z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie) nie je zrejmé, prečo bolo pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci zastavené konanie o zaplatenie úrokov z omeškania v sume 6 190,99 € (186 510,-- Sk) a konanie o zaplatenie zmluvného úroku z omeškania vo výške 0,5% za každý deň omeškania z jednotlivých dlžných súm a za jednotlivé obdobia tak, ako sú špecifikované vo výroku II. uznesenia súdu prvej inštancie.

58 Z obsahu spisu vyplýva, že právoplatným platobným rozkazom č. k. 9Cb/1832/96-34 z 21. 10. 1997 Krajský súd v Košiciach uložil žalovanej, aby do 15 dní od doručenia platobného rozkazu zaplatila žalobcovi sumu 4 226,-- Sk s 0,5% úrokmi od 26. 08. 1992 do zaplatenia, sumu 1 117,-- Sk s 0,5% úrokmi od 31. 08. 1992 do zaplatenia, sumu 148 251,-- Sk s 0,5% úrokmi od 29. 09. 1992 do zaplatenia, sumu 941,-- Sk s 0,5% úrokmi od 26. 10. 1992 do zaplatenia, sumu 1 326,-- Sk s 0,5% úrokmi od 03. 11. 1992 do zaplatenia, sumu 5 441,-- Sk s 0,5% úrokmi od 17. 11. 1992 do zaplatenia, sumu 510,-- Sk s 0,5% úrokmi od 27. 11. 1992 do zaplatenia, sumu 648 791,-- Sk s 0,5% úrokmi od 10. 12. 1992 do zaplatenia, sumu 3 316,-- Sk s 0,5% úrokmi od 14. 12. 1992 do zaplatenia, sumu 816,-- Sk s 0,5% úrokmi od 21. 12. 1992 do zaplatenia a sumu 50 400,-- Sk s 0,5% úrokmi od 14. 05. 1993 do zaplatenia a trovy konania 34 605,40 Sk. Jednalo sa o zaplatenie 11 faktúr, doložených vo fotokópii k žalobe podanej na Krajskom súde v Košiciach dňa 11. 09. 1996. Žalobca sa domáhal zaplatenia pohľadávok so zmluvnou pokutou 0,5% z jednotlivých dlžných súm a za jednotlivé obdobia špecifikované v petite návrhu. Súd prvej inštancie platobným rozkazom žalobcovi priznal namiesto zmluvnej pokuty „0,5% úroky“ (ako vyplýva z výroku platobného rozkazu). Opravným uznesením č. k. 9Cb/1832/96-40 zo 17. septembra 2001 Krajský súd v Košiciach opravil predmetný platobný rozkaz tak, že „úroky“ nahradil „zmluvnou pokutou“, avšak na odvolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací uznesením sp. zn. 5Obo/23/02 z 25. marca 2003 opravné uznesenie zrušil s odôvodnením, že sa nejednalo o „chybu v písaní“, ale o „zmenu obsahu rozhodnutia, ktorá je neprípustná“.

59 Žalobou vo veci sp. zn. 18Rob/1357/1996 (po preradení do registra „Cb“ pod sp. zn. 4Cb/1/2008), podanou na Krajskom súde v Košiciach dňa 25. 11. 1996, sa žalobca domáha vydania platobného rozkazu alebo rozsudku, ktorým súd uloží žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 86 513,-- Sk so zmluvným úrokom z omeškania 0,5% za každý deň omeškania zo sumy 4 226,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplatenia, zo sumy 1 117,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplatenia, zo sumy 148 251,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplatenia, zo sumy 941,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplatenia, zo sumy 1 326,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplatenia, zo sumy 5 441,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplatenia, zo sumy 510,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplatenia, zo sumy 648 791,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplatenia, zo sumy 3 316,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplatenia, zo sumy 816,-- Sk od 08. 12. 1992 do zaplatenia, zo sumy 50 400,-- Sk od 30. 04. 1993 do zaplatenia, zo sumy 444 770,-- Sk od 11. 11. 1995 do zaplatenia a zo sumy 86 513,-- Sk od 31. 03. 1996 do zaplatenia. Z obsahu žaloby je zrejmé, že žalobca sa domáha zaplatenia zmluvných úrokov z omeškania v zmysle faktúry č. 96599 (splatnej dňa 31. 03. 1993) v sume 86 513,-- Sk, a to v sadzbe 0,05% denne z jednotlivých fakturovaných súm (v zmysle faktúr, ktoré žalovanej vystavil štátny podnik IMOVA Sabinov, s výnimkou tzv. penalizačnej faktúry č. 25/P/95 z 28. 10. 1995) za obdobie od 01. 10. 1995 do 31. 03. 1996 (183 dní omeškania). Z takto fakturovanej sumy 86 513,-- Sk si žalobca ďalej (na základe dohody so žalovanou zo dňa 07. 08. 1996) uplatňuje zmluvné úroky z omeškania v sadzbe 0,5% denne od 31. 03. 1996 (t. j. od splatnosti faktúry č. 96599) do zaplatenia a zároveň si uplatňuje aj zmluvné úroky z omeškania žalovanej s úhradou predchádzajúcich fakturovaných súm (vrátane sumy 444 700,-- Sk v zmysle penalizačnej faktúry č. 25/P/95 z 28. 10. 1995), a to v sadzbe

0,5% denne z jednotlivých fakturovaných súm za obdobie odo dňa splatnosti tej-ktorej faktúry do zaplatenia. Žalobou vo veci sp. zn. 17Rob/1361/1996 (po preradení do registra „Cb“ pod sp. zn. 3Cb/4/2008), podanou na Krajskom súde v Košiciach dňa 27. 11. 1996, sa žalobca domáha vydania platobného rozkazu alebo rozsudku, ktorým súd uloží žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 99 997,-- Sk so zmluvnou pokutou 1% za každý deň omeškania zo sumy 4 226,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplatenia, zo sumy 1 117,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplatenia, zo sumy 148 251,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplatenia, zo sumy 941,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplatenia, zo sumy 1 326,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplatenia, zo sumy 5 441,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplatenia, zo sumy 510,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplatenia, zo sumy 648 791,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplatenia, zo sumy 3 316,-- Sk od 01. 12. 1992 do zaplatenia, zo sumy 816,-- Sk od 08. 12. 1992 do zaplatenia, zo sumy 50 400,-- Sk od 30. 04. 1993 do zaplatenia, zo sumy 444 770,-- Sk od 11. 11. 1995 do zaplatenia, zo sumy 86 513,-- Sk od 31. 03. 1996 do zaplatenia a zo sumy 99 997,-- Sk od 31. 10. 1996 do zaplatenia. Žalovaná suma 99 997,-- Sk má predstavovať úroky z omeškania, ktoré žalobca vyúčtoval žalovanej faktúrou č. 96699 (splatnou dňa 31. 10. 1996), a to v sadzbe 0,05% denne z jednotlivých skôr fakturovaných súm (s výnimkou penalizačnej faktúry č. 25/P/95 z 28. 10. 1995) za obdobie od 01. 04. 1996 do 31.10.1996 (215 dní omeškania). Zároveň si žalobca uplatňuje aj zmluvnú pokutu, dojednanú (v rámci dohody so žalovanou zo dňa 06. 11. 1996) ako sankciu za oneskorené úhrady predchádzajúcich fakturovaných súm (vrátane faktúry č. 25/P/95 z 28. 10. 1995 a faktúr č. 96599 a č. 96699), a to v sadzbe 1% denne z jednotlivých fakturovaných súm za obdobie odo dňa splatnosti tej-ktorej faktúry do zaplatenia.

60 Súd prvej inštancie dospel k záveru, že právoplatný platobný rozkaz č. k. 9Cb/1832/96-34 z 21.10.1997 predstavuje (čiastočne) prekážku rozsúdenej veci pre konania sp. zn. 4Cb/1/2008 a 3Cb/4/2008. Podľa jeho názoru je totiž úrok z omeškania, ktorý žalobca žiada priznať v konaní sp. zn. 4Cb/1/2008, už subsumovaný pod úrok z omeškania priznaný týmto platobným rozkazom. Týka sa to tak samotnej sumy 86 513,-- Sk, ktorá má predstavovať úroky z omeškania za obdobie od 01. 10. 1995 do 31. 03. 1996 vo výške 0,05% za rovnaké faktúry a obdobia, za ktoré mu už bol platobným rozkazom priznaný úrok z omeškania, ako aj žalobcom uplatnený zmluvný úrok z omeškania (súd prvej inštancie nesprávne uvádza, že žalobca si uplatňuje nárok na zaplatenie zmluvného úroku z omeškania 0,05%, pričom správne má byť 0,5% - poznámka dovolacieho súdu). Obdobne je podľa názoru súdu prvej inštancie aj úrok z omeškania, ktorý žalobca žiada priznať v konaní sp. zn. 3Cb/4/2008, t. j. suma 99 997,- Sk, už subsumovaný pod úrok z omeškania priznaný platobným rozkazom sp. zn. 9Cb/1832/96. Odvolateľ závery súdu prvej inštancie napadol odvolaním, pričom poukazoval o. i na to, že v jednotlivých konaniach sa domáhal plnení na základe rozdielnych právnych titulov, keď v konaní sp. zn. 9Cb/183/96 súd prvej inštancie rozhodoval na základe dohody zo dňa 27. 02. 1996, ktorá pre prípad neuhradenia dlhu žalovanej v celkovej výške 1 309 905,- Sk (ktorý dlh žalovaná uznala a zaviazala sa ho splniť v 9 mesačných splátkach), stanovovala zmluvnú pokutu 0,5% za každý deň omeškania. Pretože žalovaná svoje záväzky dohodnuté dňa 27. 02. 1996 nespĺnila, bola dňa 07. 08. 1996 uzavretá druhá dohoda, ktorou sa žalovaná zaviazala uhradiť svoj dlh v celkovej výške 1 329 418,-- Sk v 3 splátkach od 30. 08. 1996 do 30. 10. 1996. Táto druhá dohoda zo dňa 07. 08. 1996 pre prípad neuhradenia dlžníkovho záväzku stanovovala zmluvný úrok z omeškania 0,5% za každý deň omeškania. Dohodou zo dňa 27. 02. 1996 došlo podľa názoru žalobcu ku kumulatívnej novácii pôvodného záväzku dlžníka, ktorý svoj záväzok už predtým v roku 1995 písomne uznal voči postupcovi pohľadávky IMOVA Sabinov, štátny podnik. Dohoda zo dňa 07. 08. 1996 znamenala ďalšiu kumulatívnu nováciu záväzku dlžníka, pretože k pôvodnému záväzku dlžníka pribudol ešte záväzok z druhej dohody zo dňa 07. 08. 1996. Ďalej odvolateľ poukázal tiež na to, že vo veci sp. zn. 9Cb/1832/96 súd zaviazal žalovanú k úhrade úroku 0,5% bez toho, aby uviedol, či ide o úroky ročné, mesačné alebo týždenné. V žiadnom prípade však neurčil úrok ako úrok 0,5% za každý deň omeškania. Poukazoval tiež na to, že pri výpočte úrokov z omeškania s ročnou a dennou sadzbou sa dospieva k odlišným sumám, čo demonštroval na príklade súm 4 226,-- Sk, 148 251,-- Sk a 648 791,-- Sk, kde porovnával úroky z omeškania za obdobie od 01. 12. 1992 do 30. 11. 2018 v sadzbe 0,5% denne a 0,5% ročne.

61 Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že právoplatný platobný rozkaz Krajského súdu v Košiciach č. k. 9Cb/1832/96-34 z 21. októbra 1997 zakladá prekážku res iudicata pre konanie tohto súdu vo veci sp. zn. 4Cb/1/2008 (zahŕňajúce tiež konanie pôvodne vedené pod sp. zn.

3Cb/4/2008), keď žalobca nie je oprávnený v prvom rade požadovať zaplatenie sumy 86 513,-- Sk, pretože na zaplatenie úrokov z omeškania za obdobie od 01. 10. 1995 do 31. 03. 1996 (ktoré táto suma predstavuje) už bola žalovaná zviazaná platobným rozkazom sp. zn. 9Cb/1832/96, čomu nasvedčuje znenie výroku tohto platobného rozkazu, ukladajúceho povinnosť zaplatiť úroky z omeškania od roku 1992, resp. 1993 až do zaplatenia, čo zahŕňa aj vymedzené obdobie rokov 1995-1996. V druhom rade nie je žalobca oprávnený opätovne požadovať ani zmluvný úrok z omeškania vo výške 0,5% z tých istých faktúr a rovnakých súm, ako v prípade platobného rozkazu sp. zn. 9Cb/1832/96. Za neoprávnený označil odvolací súd tiež nárok žalobcu na zaplatenie sumy 99 997,-- Sk, pretože z faktúry č. 96699 (splatnej dňa 31. 10. 1996) vyplýva, že táto suma predstavuje vyúčtovanie zmluvného úroku z omeškania vo výške 0,05% v súvislosti s ďalším omeškaním s úhradou predchádzajúcich faktúr, a to za nasledujúce obdobie od 01. 04. 1996 do 31. 10. 1996, za ktoré však žalobcovi úrok z omeškania už priznaný bol. Odvolací súd sa nijako bližšie nezaoberal tým, že v platobnom rozkaze boli žalobcovi prisúdené „úroky“, a nie „úroky z omeškania.“ Nepreskúmateľný je aj záver odvolacieho súdu, ktorým reagoval na námietky odvolateľa, že pokiaľ súd prvej inštancie výslovne neuviedol, či sa jedná o úrok z omeškania denný, mesačný alebo ročný, tak sa má za to, že ide o úrok ročný. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia nie je zrejmé, či odvolací súd svoj záver opiera o zákonné ustanovenie (a ak áno, ktoré), alebo sa jedná o judikát, či ustálenú rozhodovaciu prax súdov. Odvolací súd sa nijako nevyjadril ani k tomu, že v konaní sp. zn. 4Cb/1/2008 žiada žalobca priznať úroky z omeškania v inej, dennej sadzbe 0,05%, resp. 0,5%. Bez povšimnutia odvolacieho súdu ostali tiež námietky žalobcu ako odvolateľa o rozdielnych právnych tituloch pre nároky žalované v konaniach sp. zn. 9Cb/1832/96 a sp. zn. 18Rob/1357/1996.

62 Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu vo výroku, ktorým bolo konanie zastavené pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci, je nedostatočné pre absenciu relevantných dôvodov, na základe ktorých odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospeli k záveru o potrebe zastavenia konania o zaplatenie úrokov z omeškania v sume 6 190,99 € a zaplatenie zmluvného úroku z omeškania vo výške 0,5% za každý deň omeškania z dôvodu prekážky právoplatne rozhodnutej veci a tým aj nepreskúmateľné, keďže odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami vo vzťahu k výroku II. o zastavení konania, ktoré žalobca uviedol v odvolaní. Odvolací súd preto zásadným spôsobom porušil vyššie citované kogentné ustanovenie § 387 ods. 3 CSP, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva žalobcu na riadne odôvodnenie rozhodnutia, a teda k porušeniu jeho základného práva na spravodlivý proces, vyplývajúceho z článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj práva podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru, čo v posudzovanom prípade zakladá vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Dovolací dôvod uplatnený dovolateľom v zmysle § 420 písm. f/ CSP je preto daný a opodstatnený.

63 Záverom dovolací súd poukazuje na to, že v prejednávanej veci doposiaľ neprebehlo riadne dokazovanie, v ktorom by sa súd prvej inštancie zaoberal jednotlivým žalovanými nárokmi z hľadiska toho, či majú nejaký právny základ, resp. pod akú právnu normu ich možno subsumovať. Závery súdu prvej inštancie o existencii prekážky rozsúdenej veci (v časti úroku z omeškania) sa z tohto hľadiska javia dovolaciemu súdu tiež ako predčasné. Ak súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospeje opätovne k záveru, že pre nejakú časť konania existuje prekážka res iudicata, nič mu nebráni rozhodnúť o čiastočnom zastavení konania osobitným výrokom v rámci rozhodnutia vo veci samej. Uvedený postup považuje dovolací súd za súladný s článkom 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu.

64 S poukazom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že v posudzovanom prípade je daná prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Dovolací súd preto zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vo výroku, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku II. o zastavení konania (§ 449 ods. 1 CSP) a zároveň zrušil aj uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku II. o zastavení konania (§ 449 ods. 2 CSP), keďže nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie (§ 450 CSP).

64 Podľa ustanovenia § 453 ods. 3 CSP o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania

rozhodne súd prvej inštancie.

65 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.